

Áhítat – 2021. 02. 08.

Így szólt hozzám az Úr igéje: Menj és hirdesd Jeruzsálemnek: Ezt mondja az Úr: Emlékszem rád: ifjúkorod hűségére, mátkaságod szeretetére, amikor követtél a pusztában, a be nem vetett földön. Az Úr szent tulajdona volt Izráel, termésének a legjava. Akik ették, mind meglakoltak, rossz végük lett – így szól az Úr.

(Jeremiás 2:1-3)

Jeremiás első próféciájának a Jeruzsálemi templomban személyes, meghitt, bensőséges tartalma van. Az istentisztelet népét akarja kiemelni a templomi szertartás bűvöletéből, hogy ne csak a ceremónia megszokott szavaival, hanem a szívükkel is keressék az Urat. Ezt mondja nekik Istenük üzenetként: „*Emlékszem rád, ifjúágod hűségére és mátkaságod szeretetére.*” Az Úrnak olyan drága, felejthetetlen élmény az első találkozás az ő népével Egyiptomban, a csodálatos szabadulás, a pusztai vándorlás megannyi megtartó csodája, a Sínai hegyi szövetségkötés szentséges élménye, hogy a hitvesi hűség és szeretet forróságával emlékszik rá. Isten számára feledhetetlen emlék az a boldog idő, amikor először éreztük át a szabadulás örömét. És egyúttal emlékeztet minket is az „*első szeretet*” öröme. A hét kisázsiai gyülekezet egyikének ezt üzeni Jézus: „*Az a panaszom ellened, hogy nincs meg már benned az első szeretet.*” (Jelenések 2:4)

Jó annak, aki felelni tud, amikor az Úr ilyen páratlan módon közeledik hozzá. Még ha olyan szomorúan és bűnbánóan is, mint Péter: „*Simon, Jóna fia, szeretsz-e engem? – Uram, te mindent tudsz, te tudod, hogy szeretlek téged.*” (János 21:15-17) Mert az őszinte, hálás és tördelmes viszontválaszban van a kapcsolat folytatásának a kegyelme. Ennek az emlékezésnek a megtartó erejét ismerte fel a Zsoltár írója: „*Az Úr nagy tetteivel járok, csak a te igazságodról emlékezem.*” (Zsoltárok 71:16) Nem valami utólagos felismerés ez: Mózesről már a „*mátkaság*” idejéből ezt üzenté az Úr: „*Emlékezz vissza az egész útra, amelyen vezetett Istened, az Úr, már negyven esztendeje a pusztában, hogy megsanyargatva és próbára téve téged, megtudja, mi van a szívedben: megtartod-e parancsolatait, vagy sem?*” (5Mózes 8:2)

A „*mátkaság*” Isten és népe viszonyában nemcsak jelkép, hanem szent *titok* is. Pál apostol alkalmazza ezt a képet a házasság szent lényegére: „*Úgy szeressétek a ti feleségeiteket, ahogyan a Krisztus is szerette az egyházat, és önmagát adta érte... Nagy titok ez, én pedig ezt a Krisztusról és az egyházzal mondom.*” (Efézus 5:25-32) **A házasság hetében** ennek különösen mély üzenete van. A megszentelt, emlékező család mindennapi életében szent *titkot* hordozunk. Kifejezhetetlen veszteség, ha ez a *titok* kiesik Isten népének öntudatából. Urunk egyoldalúan is hű, ám várja szívünk megújult hűségét és feléje fordulását.

Imádkozzunk énekünk szavaival:

*Ó, maradj kegyelmeddel mivelünk, Jézusunk,
Hogy a bűnös világnak tőríbe ne jussunk.*

*Ó, maradj szent igéddel mivelünk, Megváltónk,
E földi vándorlásban te légy útmutatónk.*

*Ó, maradj világosság mivelünk, fényeddel,
Te vezess a sötétben, hogy ne tévedjünk el.*

*Ó, maradj áldásoddal mivelünk, Úr Isten,
Szent kegyelmed áraszd ránk minden szükséginkben.*

*Ó, maradj oltalmaddal mivelünk, hű pajzsunk,
Hogy e világ diadalt ne vehessen rajtunk.*

*Ó, maradj hűségeddel mivelünk, szent Isten,
Adj erőt, hogy megálljunk mindvégig a hitben.*